

Tóth Imre

A Kali-yuga éjszakái

In memoriam Molnár István

Már itt vannak. Közöttünk járnak.
 A valóság? Egy lidércnyomás.
 Még néhány lélegzetvétel, és
 kezdődhet a változás.
 Azt hiszed, túléled?
 Se te, se én.
 Feketésen reszketnek a
 csillagok.
 Egy angyal fekszik
 a fűben, hanyatt.

Sebestyén Péter

A macska, aki a mesébe
költözött

Hét mínusz egy: hát ennyi az egész.
 Jó vicc, telitalálat. Röhögni való.
 Cirmos cica Tejúton egerész,
 egyszer csak ráköszön a trójai faló.

Házibulik, néhány szép, ravasz dal.
 Generáció (sikeresen meghülyült)
 nőtt fel a kísérleten: az asztal
 a csizmába valahogy belesikerült.

Fenn a kéményen kis éji büntény.
 Puhán suhansz, tiéd már minden háztető.
 Aztán botrány. Rágcsálóknak élmény.
 Az a telefon – megbocsáss – nem hihető.

Talpraesőnap: kijelölendő.
 Kínos, hogy folklórba vitte (tudat alatt)
 édes életünk. Mi a teendő
 most, mikor a létezésből csak hat maradt?

Egy mosoly távozása

Molnár István

1956-2004, Zalaegerszeg

Valamelyik reggel erre ébredtem: „Aki bennem hisz, nem hal meg soha.”
 Ültem egy idegen városban, több mint ezer kilométerre innen, és nem jutott eszembe a város neve.
 Mégis, mintha itthon lettem volna. Nehéz nekrológot írni. Eddig még nem is próbáltam soha.

Molnár Istvánt mindenki Macskának ismerte. Sokan nem is tudták polgári nevét, csak a
 gyászjelentés olvasásakor döbrentek rá, hogy ő az. A Zalai Írók Egyesületének alapító tagja, sokáig
 az egyesület pénztárosa volt. Az Írókör összejevetelei gyakran az ő lakásán folytatódtak, hajnalig
 tartó beszélgetésekkel. Nagy idők voltak... Húsz évig lehettünk barátok.

A halála előtti héten (már régóta kómában volt) álmomban beszéltem vele. Eljött elköszön-
 ni, mosolygott, mint egész életében.

Nem ment el örökre. A temetőben egy macska sétált a sírok között...

Tóth Imre